

Premi LLEGIM CIÈNCIA - Curs 2013/14

ROCA, MARIA CARME. *Katalepsis*, Ed. La Galera, 2013.

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Plantilla a utilitzar per escriure el relat

Categoria 1 - 3r d'ESO

Modalitat B - Resposta a la pregunta: *Imagina que tens la capacitat de fer-te passar per mort... Què faries?*

Feia estona que no em podia moure, algú m'havia anestesiats tot l'organisme, però com podia ser que el cervell em funcionés? No entenia res. Les meves ordres semblaven ignorades. Cap nervi ni múscul s'immuntava per moure's un centímetre, els batecs del cor eren pràcticament nuls i la meua pell s'havia quedat blanca i freda, sí, com la d'un mort. Estava al llit de casa meua, allà a l'habitació on feia tot just uns tres mesos m'havia instal·lat. La Júlia, la meua xicota, no apareixia per enlloc i suposava que ja hauria marxat cap a la universitat per rebre les primeres classes dels llargs dies feixucs. Jo també havia d'espavilar-me! Però el meu cos no m'ho permetia i això em posava molt nerviós i a la vegada que em preocupava moltíssim. Sentia una incapacitat tan bèstia!

Ning-nang, ning-nang, ning-nang... el timbre. Ring, ring, ring... el telèfon, una musiqueta que es repetia, el meu mòbil. Algú em buscava, es volien comunicar amb mi a la vegada que em moria de ganes per poder contestar a qualsevol intent de comunicació i encara em desanimava més quan veia que no podia reaccionar, mentre que les trucades van continuar durant tot el dia.

Vaig passar-me mig dia d'aquella manera i encara no em podia explicar què passava, quan vaig sentir que la salvació entrava per la porta. I tal com m'imaginava la Júlia corria per tota la casa buscant-me, en cap moment va cridar el meu nom, però em va tornar a trucar i quan va sentir el mòbil a l'habitació es va precipitar sense cap mirament cap on era jo. Em va veure allà estirat com un vegetal. La seva cara va quedar blanca en veure'm allà com un mort, en posar la mà sobre el meu cor i no trobar cap senyal de vida. Canta per mi, fes-me petons, acarona'm durant aquests pocs moments que em queden de vida, pensava jo... Es va aixecar i va abandonar l'habitació. Torna aquí maleïda!

La podia sentir plorar, i això em desmuntava completament, no hi havia res pitjor que sentir-la gemegar mentre jo no podia fer res per impedir-ho. Havia de concentrar-me i sortir de tot aquell enrenou. Si havia pogut entrar en aquell atac també en podria sortir i era conscient que no seria fàcil. Així doncs vaig deixar la ment en blanc i em vaig centrar en el meu braç dret, el qual continuava immòbil, però a poc a poc el dit índex va fer una rebregada que va fer despertar tota la mà i seguidament el braç. Amb aquest vaig poder fer sorolls que van alertar a la Júlia, que altra vegada es va precipitar cap a l'habitació i va ajudar-me a fer despertar els altres membres del cos, que lentament van cedir a fer moviments.

Un cop incorporat damunt el llit, ens vam abraçar i petonejar durant una estona indefinida. Vam creure que els metges haurien d'assabentar-se de l'ocorregut i vam posar rumb cap a l'hospital, on ens van atendre rapidíssimament. Aquell fenomen estrany corresponia a una tal catalèpsia, i jo en seria presoner durant la resta de la meua vida.

Pseudònim: ABECE